

Chương 7

Luyện Hồn Đâm

Tiếng cười đó, thoát đầu quá nhỏ, dần dần vang to, có tiếng dội, thành thử mường tượng như có người khắp bốn phương, tám hướng, cùng cười lên. Một vòng rào người đang bao vây quanh Triển Mộng Bạch, vòng vây khép hẹp theo tiếng cười càng phút càng vang to dội lớn.

Không gian nặng đọng quý khí, chàng bất giác rung mình, chân chậm lại, miệng gọi to:

- Dương đại ca! Đại ca ở đâu?

Tiếng cười đột nhiên ngưng, âm thanh không còn rền vang dội nữa.

Liên theo đó, tiếng rú thảm nổi tiếp, phản phát âm thanh của Dương Toàn.

Máu nóng sôi trào dâng tận cổ, Triển Mộng Bạch phóng chân chạy về phía đó, đồng thời gọi:

- Đại ca! Phải đại ca đó không?

Bỗng một bóng người hiện ra, ngoài hai trượng xa, tóc buông xỏa, chập chờ như bóng ma, hướng về Triển Mộng Bạch, đưa tay vẫy vẫy.

Triển Mộng Bạch phi thân về phía người đó, cao giọng hỏi:

- Dương đại ca?...

Tiếng "ca" chưa rời khỏi miệng chàng, thì người đó đã lùi lại, đồng thời vươn tay ra, hai đạo kinh phong bay tới, nhập lại làm một, vút vào ngực chàng.

Triển Mộng Bạch nhanh như chớp, nhún chân nhảy vọt lên cao, hoành tay đánh trả xuống một chưởng.

Nhưng, bên dưới vừa là con đường núi đó, bây giờ lại trống không, như đất sụp xuống sâu, địa điểm biến thành cái hố:

- Nguy!

Khi Triển Mộng Bạch phát giác ra sự kiện lạ lùng đó, thì chàng cũng vừa đáp xuống.

Chàng kinh hãi, vội đạp chân vào không khí, định uống mình lao vút trở lên.

Vô ích, cái đà rơi của chàng đã mất, chân khí đề tự đã tiêu tan, cái đạp đó chẳng có hiệu quả gì, trái lại còn làm cho chàng thêm chới với, rồi rơi tuột xuống luôn.

Không gian trầm tĩnh trở lại, mây và mù giăng mắc từng lớp, từng lớp như cũ.

Bóng người đó đưa tay vén tóc, búi gọn, nhìn về nơi Triển Mộng Bạch rơi xuống, nhếch nụ cười lạnh, thốt:

- Triển Mộng Bạch! Mặc cho ngươi có tài thông thiên địa triệt, ta chỉ thực hiện một kế mọn, là ngươi chết mất xác, đừng ai mong tìm ra dấu vết của ngươi! Khắp trong thế gian này, chẳng một ai biết được Triển Mộng Bạch chết về tay Dương Toàn!

Thì ra, người đó là Dương Toàn!

Rơi vào hố đó, Triển Mộng Bạch làm sao sống sót nổi?

Lúc rơi xuống, chàng hôn mê, những hơi lạnh của nước làm chàng tỉnh lại ngay.

Tỉnh lại rồi, chàng nhận định tình hình, chí cầu sinh phát động, chàng nghĩ cách thoát thân.

Thoạt tiên, chàng ổn định tâm thần, giữ mình đừng chìm sâu trong nước.

Trong đầm tối quá, chàng không trông thấy vật gì. Chung quanh bốn bề lại tịch mịch, chẳng có một tiếng động.

Đúng là một cảnh chết!

Chàng dần dần nhích động, từng chút, từng chút, cuối cùng đến được gần vách đá.

Vách đá, bên trên cao, chẳng có cỏ mọc, song bên dưới thấp lại có phủ rêu xanh, rêu dày độ tấc.

Rà tay theo vách, chàng di động thành vòng tròn.

Không gian trầm tĩnh quá chừng. Chàng nghe rõ từng tiếng động một của côn trùng nhỏ nhất.

Kỳ quái, chẳng có một con rắn nào, hay một con vật gì, chạm vào mình chàng, hoặc cắn chàng.

Chừng như, chàng nhích tới đâu, côn trùng nơi đó lại tránh đi nơi khác.

Đột nhiên, chàng giật mình.

Bàn tay đang rà rà theo vách, bỗng chạm phải một vật mềm, xúc giác đó tạo cho chàng một ảo tưởng là chạm vào thể xác người, và cái thể xác đó có y phục bao bọc.

Lập tức, chàng thu tay lại, nhắm mắt định tĩnh tâm thần, rồi mở mắt ra, nhìn.

Một bóng xám mờ mờ hiện ra, treo lơ lửng, treo ngay trong nước.

Bóng đó như ma quỷ u ngục, bất động chờ mời.

Triển Mộng Bạch thu hết can đảm, thu tay sờ lướt nữa. Chàng giật bắn mình, khi nghe bóng đó cất tiếng người:

- Ai đó vậy? Sao cứ sờ người ta mãi?

Chàng rút tay lại, nhanh hơn lần trước, rồi hấp tấp hỏi, giọng run run:

- Người là ai?

Người đó chừng như còn khiếp hãi hơn chàng gấp mấy lần:

- Người! Người là ai? Người đang đứng trong nước, nói chuyện với ta đó phải không?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Đúng vậy!

- Người rơi xuống đây đã lâu chưa?

- Cũng khá lâu rồi!

Bỗng, người đó niệm phạt hiệu, đoạn tiếp luôn:

- Chẳng lẽ ta nằm mộng? Trong Luyện Hồn Đầm, làm gì có người sống sót được?

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ:

- Thế còn người! Người không phải là người sống sao?

Người đó bật cười, âm thanh thê thảm phi thường:

- Ta là người chết hay người sống, đợi lúc ngày lên, có ánh dương quang soi lợi, người sẽ rõ!

Trầm cười bi thảm đó có hàm súc ý niềm kinh khiếp. Tuy tiếng cười vang lên, song mừng tượng chẳng phải là người phát âm thính. Triển Mộng Bạch nghe như tiếng quỷ gào, ma hét, như một oan hồn rên rỉ vì uất hận.

Người đó tiếp:

- Nước trong Luyện Hồn Đầm, lạnh thấu xương tủy. Người xuống đây, chỉ trong vòng nửa khắc, là thân xác cứng đờ. Làm sao người còn sống đến bây giờ?

Triển Mộng Bạch càng sợ hãi, kêu lên:

- Nước ở đây lạnh đến độ đó sao? Đã thế tại sao tại hạ còn sống được chứ?

Người đó hừ một tiếng:

- Chuyện lạ! Đúng là một chuyện lạ! Lạ lùng thật!

Triển Mộng Bạch suy tư một chút, vụt kêu lớn:

- Phải rồi! Hẳn là vì tại hạ có uống Hỏa Dương Hòa, và có luyện qua Lục Dương Chưởng, cho nên...

Người đó chận lời:

- Có thể như vậy. Người có uống thức thuốc chí dương, luyện thứ công phu chí dương, tự nhiên là trong mình người có một kháng lực. Nước đầm dù lạnh, cũng chẳng ảnh hưởng nổi đến người!

Y dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Ta nghĩ là trong mình người còn có tích tụ cái tinh túy của một thức thánh dược nào khác nữa, cho nên tuy đắm mình trong nước mà người không bị mấy con độc xà sát hại.

Triển Mộng Bạch hoang mang, suy tối, nghĩ lui mãi, chẳng hiểu nơi mình còn có cái quý bảo gì khác nữa.

Chàng mò tay khắp người, bất giác chạm nhầm chiếc túi bằng tơ đặc biệt của Triều Dương phu nhân.

Chàng thầm nghĩ:

- Hay là vật này?

Người kia thở dài:

- Người thật là tốt phúc! Người khác chỉ mong ước có một trong các vật người có, lại chẳng bao giờ có được. Còn người thì tự nhiên mà có, lại có quá nhiều!

Triển Mộng Bạch cười khổ:

- Nếu là tốt phúc, thì ta đâu có rơi xuống đây?

Người đó bật cười khanh khách:

- Có lý! Có lý!

Y im bất luận, môi không mấp máy nữa, mà toàn thân cũng bất động.

Từng phút, từng phút trôi qua, khí lạnh từ từ xâm nhập vào người Triển Mộng Bạch làm chàng khẽ run lên.

Lập tức, chàng đem phương pháp luyện công ghi chú trong Lục Dương bí kíp, vận khí tạo một kháng lực đối phó với cái lạnh.

Khí dương từ đan điền phát sinh, chuyển phối ra khắp trong cơ thể.

Không lâu lắm, chàng cảm thấy toàn thân khí và huyết trở lại điều hòa như bình thường.

Cứ theo phương pháp đó, chàng vận khí mãi. Cuối cùng, chàng nhập định luôn, quên mình, quên cảnh.

Chàng mê man như vậy, chẳng biết được bao lâu, bỗng có tiếng hét vang, làm chàng giật mình bừng tỉnh:

- Triển Mộng Bạch! Thì ra là người!...

Chàng mở mắt to, nhìn.

Người đối thoại với chàng trước đó, vận y phục màu xám bạc, đôi chân dẫm trong nước, chỉ còn nửa thân trên.

Nước giá lạnh bốc hơi thành sương, khỏa lấp thân hình y, trông mờ mờ lung một vùng sương mờ, người đó như bị treo lơ lửng giữa khoảng không.

Dĩ nhiên, y phục của y đã mục nát, dung mạo tiêu tụy, thân xác gầy như que củi, tóc rụng đến sợi cuối cùng.

Một con người, chỉ còn bộ xương bên trong, với lớp da bọc bên ngoài, làm sao còn nhân dạng nữa!

Đã ra thân thể đó, còn sống được là điều phi thường vậy.

Sau lưng y, có một cây thập tự giá. Hai tay y dang ra, dính chặt vào thanh sắt ngang. Tay áo rũ lòng thông, bởi mục nát nên từng mảnh ngắn dài, bất đồng buông tua tua.

Có hai đường giây sắt, xỏ dưới xương vai hai bên, cột y vào thanh sắt đứng.

Ai trông thấy một con người trong hình phạt đó, lại chẳng xúc động tâm trường?

Người đó nhận ra chàng!

Người đó là ai? Chỉ thấy người đó là một lão nhân!

Bất giác, chàng hỏi:

- Người là ai? Sao lại nhận ra ta?

Lão nhân không còn một điểm nhỏ sinh khí. Nhưng đôi mắt vẫn còn phần nào tinh anh, có lẽ do nơi tiềm lực của sự kiên định, duy trì.

Lão nhân nhìn Triển Mộng Bạch, trong ánh mắt ẩn ước vẻ hân hoan, đồng thời niềm thương tiếc phản phát hiện lên. Một lúc sau, lão nhếch nụ cười thảm, thốt:

- Mới cách nhau có mấy tháng, mà công tử không nhận ra bản tăng à?

Triển Mộng Bạch soát lại ký ức, xem mình đã gặp lão nhân này ở đâu, trong lúc nào, rồi chàng chăm chú nhìn lão, tìm một vài điểm đặc biệt, để giúp trí nhớ của chàng.

Lão nhân với giọng thâm trầm nói tiếp:

- Ngày ấy, tại Kim Sơn Tự, bần tăng tiến đưa Tần Sáu Ông đến chân núi, bắt gặp Triển công tử thượng sơn. Chúng ta có đối đáp nhau mấy câu.

Triển Mộng Bạch tĩnh ngộ, kêu lên kinh hãi:

- Lão... đại sư... Chẳng lẽ đại sư là vị tứ sư đệ của Phương trưởng Kim Sơn Tự, có đôi mày màu xám?

Lão nhân cười thắm:

- Chính bần tăng!

Triển Mộng Bạch run giọng:

- Rõ ràng là đại sư đã chết rồi mà, sao lại còn ở đây?

Chàng nhìn kỹ lão nhân lướt nữa, nhận ra gương tượng nơi đôi mày còn vết xám, dù lông mày tóc đầu rụng hết.

Dù lão nhân tự nhận mình là một vị cao tăng tại Kim Sơn Tự, dù Triển Mộng Bạch tin tưởng như vậy, bởi chàng không có lý do hoài nghi cả, nhưng cái ấn tượng cũ không làm sao phai mờ được.

Ấn tượng đó, là cái chết của lão tăng, chính mắt chàng trông thấy xác của lão, đến hai lần.

Lần thứ nhất, tại Lưu Vân Đình.

Lần thứ hai, trên dòng sông, lúc rong thuyền với người áo vàng mà sau này chàng mới biết là Đế Vương Cốc chủ Tiêu Vương Tôn.

Trong cả hai lần, chàng đều khám xét kỹ, lão tăng đứt thở là chắc chắn. Tuy sau đó, xác của lão bị đánh cắp, chàng cho rằng kẻ sát nhân muốn phi tang thôi, rồi chàng không lưu ý đến việc đó nữa.

Giờ đây, chàng lại gặp lão tăng, và lão còn sống quả là chuyện lạ lùng.

Lão tăng lại cười tiếp:

- Công tử lấy làm lạ? Nói ra, thì rất dài dòng. Tuy vậy nếu công tử muốn nghe, bần tăng sẵn sàng tường thuật.

Triển Mộng Bạch đáp:

- Vô hình trung, tại hạ chứng kiến những diễn tiến ly kỳ tại quý tự hôm đó. Sự tình ẩn chứa rất nhiều bí mật, cho đến nay tại hạ cũng chưa tìm hiểu được sự thật bên trong. Nếu đại sư vén màn bí mật, thì tại hạ cảm kích vô cùng!

Lão tăng đưa mắt lên không mơ màng một lúc, rồi run run người chừng như còn sợ hãi, dù sự việc đã quá lâu.

Trước khi bắt đầu kể chuyện, lão buông tiếng thở dài ảo não, rồi lão khơi thì bằng một câu tự trách:

- Biết được nhiều việc, là chước lấy lụy phiền, có khi mang họa diệt thân là khác. Bần tăng không may, biết được một đại bí mật, và cái hậu quả của sự hiểu biết tai hại đó, là cảnh trạng này đây, một cảnh trạng kéo dài suốt mấy tháng rồi, có lẽ còn kéo dài lâu, đến lúc bần tăng trút hơi thở cuối cùng, cũng chỉ vì cái ngày hôm ấy.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Hôm ấy là hôm nào? Đại sư nói nhanh quá, nói cho rõ ràng hơn một chút!

Lão tăng từ từ khép đôi mí mắt, buông từng tiếng một:

- Hôm đó, là hôm bần tăng gặp Triển công tử! Tại mật thất của Phương trượng có mấy vị viễn khách. Họ là những bậc hào kiệt đương thời. Họ đến Kim Sơn Tự viếng chùa, xem sợi giây ngọc của Tô Đông Pha và chiếc trống bằng đồng của Gia Cát Lượng. Bần tăng là tri khách trong sơn tự, có bổn phận tiếp khách từ muôn phương đến, nên đưa họ đi xem các vật cổ. Khi đưa khách đến nơi tàng trữ vật cổ rồi, bần tăng để cho họ mặc tình ngắm nghía, còn mình thì lơ lửng, trông gần, trông xa, cốt giữ sự có mặt, cho tròn lễ với khách. Trong khi mọi người đều chú ý quan sát mấy đồ cổ, bỗng bần tăng trông thấy một vật kỳ lạ ai đó đã làm thất lạc ngoài hiên. Đó là một quyển tập nhỏ bằng da mỏng, màu đen, loại tập bỏ túi. Bần tăng động tính hiếu kỳ, nhặt lấy, thuận tay lật qua vài trang.

Triển Mộng Bạch hỏi mau:

- Quyển tập đó ghi chú những gì?

Lão tăng trầm giọng:

- Những tên người, những khoảng tiền. Mấy trang cuối có ghi tên dược thảo, và nơi sản xuất.

Triển Mộng Bạch lẩm nhẩm:

- Như thế thì có gì đặc biệt đâu?

Lão tăng chớp mắt:

- Những nhân vật có tên trong quyển tập toàn là những tay đại gian đại ác đương thời, còn dược thảo, toàn là độc dược!

Triển Mộng Bạch giật mình:

- Tiền bối, phải chăng quyển tập đó ghi chú những điều bí mật của Tình Nhân Tiễn?

Lão tăng gật đầu:

- Đúng vậy!

Lão tăng tiếp:

- Cái dã tâm của chủ nhân Tình Nhân Tiễn hẳn là bao quát khắp sông hồ. Y muốn tiêu diệt tất cả mọi lực lượng trên đời, để tự mình độc bá thiên hạ, nghiêm nhiên trở thành một lãnh tụ trong võ lâm. Cho nên, y mới có sáng kiến chế luyện thứ tiễn độc đó, trước hết gây phong ba khắp nơi, gieo khủng khiếp trong thiên hạ. Để mỗi lần đề cập đến Tình Nhân Tiễn, là người ta có cảm tưởng hung thần lảng vảng quanh mình. Trong khi đó, chủ nhân Tình Nhân Tiễn lại bịa thêm những chuyện thần kỳ. Chẳng hạn như Tình Nhân Tiễn chờ đến lúc trăng tròn mới xuất hiện.

Tình Nhân Tiễn tạo nên hiềm khích giữa người và người, vô hình trung, đồng đạo võ lâm nghi kỵ lẫn nhau, rồi từ nghi kỵ đi đến sự thanh toán lẫn nhau. Điều đau thương nhất cho giang hồ, là phương tiện thanh toán lẫn nhau, không ngoài Tình Nhân Tiễn. Muốn có Tình Nhân Tiễn phải mua. Và mua bằng một giá thật cao.

Chủ nhân Tình Nhân Tiễn còn hưởng một cái lợi về tâm lý nữa. Những kẻ dùng tiền độc sát hạ cừu nhân, sợ bị bại lậu, tất phải cung kính tuân phục mạng lệnh của chủ nhân Tình Nhân Tiễn, vô hình trung họ trở thành những tên thuộc hạ đắc lực cho y.

Triển Mộng Bạch nghe lão tăng giải thích rồi, sững sờ một lúc lâu.

Chàng nhìn xuống mực nước đầm lạnh, bất giác chàng bật kêu lên:

- Đại sư... chân của đại sư...

Thì ra, lúc đó mực nước đã rút xuống sâu, đôi chân của lão tăng bày ra, đôi chân không còn một mảnh da, một thớ thịt...

Nơi chỗ đứng của lão tăng, là một mô đá không rộng lắm, mực nước lên cao, ngập mô đá, luôn đôi chân.

Bây giờ, nước rút rồi, đá bày ra, đôi chân bày luôn.

Triển Mộng Bạch kêu lên, rồi chẳng dám nhìn nữa.

Trong nước, có độc trùng. Độc trùng rút rĩa da, thịt của lão tăng, lẫn hồ hiện tại chỉ còn hai ống xương.

Lão tăng thở dài:

- Công tử lấy làm lạ, chẳng hiểu làm sao bản tăng còn sống sót đến hôm nay? Bản tăng chịu đựng như vậy độ hai tháng rồi!

Triển Mộng Bạch rít lên:

- Tại hạ sẽ phục thù cho đại sư!

- Muộn rồi...

- Không muộn đâu! Nhưng tại hạ không biết lên bằng cách nào.

Lão tăng hướng mắt lên:

- Nơi lưng chừng vách núi kia, có một cái động nhỏ. Trong đó luôn luôn có thuộc hạ của chủ nhân Tình Nhân Tiễn túc trực.

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt nhìn, chẳng thấy gì ngoài vách đứng phẳng lì...

Trong khi đó, lão tăng giải thích:

- Bản tăng xin nói qua tình hình tại đây cho Triển công tử hiểu sơ lược. Ở đây, cứ đêm đến là mực nước đầm lên cao, ngày về là nước rút xuống. Nhìn mực nước, bản tăng ước độ thời gian. Cứ cách hai hôm một lần, từ nơi động nhỏ đó, có một chiếc giỏ thòng xuống, trong giỏ có một người ngồi, người này mang thức ăn và dược vật cho bản tăng, bức bách bản tăng phải ăn, phải uống. Bởi bản tăng đã ra thân tàn phế, người xuống đây không cần dè dặt lắm, công tử có thể...

Triển Mộng Bạch chận lời:

- Tại hạ sẽ thừa cơ hội, hạ sát gã thuộc hạ đó, rồi ngồi vào giỏ...

- Đúng vậy!

- Nhưng còn cái người giữ đường giây kéo ở bên trên, nếu người đó phát hiện ra sự lạ thì sao?

- Chẳng bao giờ có việc đó. Bởi người xuống đây đội nón da rộng lớn, phủ cả đầu, cả vai, lại vận y phục rất dày. Công tử vận y phục và đội nón đó rồi, thì người bên trên chẳng làm sao phát giác ra nổi!

Sự việc đã rõ như vậy, Triển Mộng Bạch vô cùng mừng rỡ. Chàng lẩm nhẩm:

- Tại hạ vào nguy ra tử chẳng biết bao nhiêu lượt rồi, cốt tìm bí mật của Tình Nhân Tiễn! Ngờ đâu bị rơi xuống đây, chỉ tưởng là mạng mình đã đứt, trái lại họa trung đắc phúc! Tại hạ phải tạ ơn kẻ nào đó đã xô tại hạ xuống đây!

Nếu Dương Toàn nghe lọt câu đó, chẳng hiểu hấn khóc hay hấn cười?

Lão tăng thốt:

- Công tử lên được bên trên rồi, hãy lập tức trở lại Kim Sơn Tự lấy quyển tập của chủ nhân Tình Nhân Tiễn. Bần tăng dấu nó dưới chiếc bồ đoàn trong tịnh thất phương trượng. Công tử nghiên cứu kỹ, rồi hiệu triệu hào kiệt giang hồ, tạo thành một lực lượng hành động. Công tử vốn tình cương trực, hay làm liều, nhưng từ nay nên biết rằng sinh mạng của công tử có liên quan đến sự tồn vong của võ lâm, tuyệt đối không nên hành động theo nhiệm ý mà để hỏng đại cuộc. Vận mạng võ lâm từ nay về tay công tử.

-- o O o --